

Notes de l'excursió a Montsoliu,

Riells del Montseny i Sot de l'Infern

PASSANT en tren, venint de Barcelona, al capvespre, quan en el cel s'hi fonen els últims raigs de llum i les muntanyes es retallen negreses al cim d'una de molt punxeguda s'hi destria la silueta del castell de Montsoliu. És una silueta perfecta de castell de llegenda.

De prop, les ruïnes del castell perden molt d'encant. L'historiador francès Desclot diu que era un dels més famosos castells del món; ara, malgrat el seu enrunament, queden encara moltes parets i torres dretes.

El més bonic és la vista que s'albira des del seu cim. Al davant, Breda; a un costat Arbucies i, a l'altre la immensa mola del Montseny. En Pla diu que l'encís d'aquest recó de la Selva són les diverses tonalitats del verd, però aquest és un any sec, hi predomina arreu el color roig terrós dels camps de blat per nèixer.

Camí de Riells travessem un gran pomerar. Entre les fulles griseses, relluu vermella, com una cirera molt grossa, alguna que altra poma que han deixat oblidada i que els ocells han començat a picar. A més del bon color, són molt flairoses i dolces, la qual cosa fa que ens n'aprofitem.

En aquestes notes sobre Riells sols vull remarcar que ja està sota la invasió de la gasolina, de les senyores amb pantalons i cigarreta i del pollastre a la brasa. No ho diem amb to ofensiu, menyspreatiu tan sols fer constar la realitat de que l'òmnibus i el 600 amb matrícula B, ho omplen tot allí on arriben.

Al Montseny hi he estat varies vegades i sempre n'havia tret l'impressió d'una muntanya massissa i enrodonida, però la caminada al Sot de l'Infern ens la mostra completament diferent. El Sot de l'Infern es troba en una de les gargamelles per on baixa un dels torrents de la muntanya que alimenten la riera de Riells. Aquí el Montseny és una maravella d'agulles, serres, puntes i esquerdes. Roques blanquinoses s'aixequen ací i allí emmarcades pel verd fosc de les alzines i grèbols, algunes tenen forma de cares estranyes, d'altres semblen animals infernals, en alguns llocs hi ha com grutes emmarcades per unes portes que semblen dissenyades per Gaudí. Com de costum no ens recà pas la caminada.